Samuel Rutherford

De bruiloft des Lams

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelve bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit zijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. Openb. 19:7-10

Geliefden in den Heere !

Deze tekst heeft twee delen.
le. De overwinning van de Kerk onder de antichristelijke vervolging in vers 7, 8 en 9.
2e. De struikeling en val van Johannes in het aanbidden van den engel.

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven.
Het zevende vers bevat een vermaning om blijde te zijn en vreugde te bedrijven met dankzegging, met twee redenen daarvoor: „ Want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft haarzelve bereid." Hier kan dadelijk bij het begin een vraag worden gesteld: *Is er niet een tijd om blij te zijn, en een tijd om te treuren?*
Het is nu voor de Kerk eerder een tijd om te treuren en bedroefd te zijn (kap. 12). De Kerk, de arme zwangere vrouw, die het zwaar had in haar baren, in barensnood zijnde, en geen uur bedenktijd heeft, wordt door den draak in de woestijn gejaagd. In kap. 14 wordt een oordeel aangekondigd. In kap. 16 gaan de pijlen van Gods toorn over de ganse aarde en een groot geraas en tumult in de Kerk. En in kap. 19 wordt de Kerk tot zingen en verheuging gebracht. Laat dan ook de wereld onderstboven gaan, laat er komen wat wil, de heiligen zullen er leven uit ontvangen. Zij zijn Gods vogels, die in den winter zingen, want de tijd is gekomen: (Jes. 54 : 1) „Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard heeft, maak geschal met vrolijk gezang, enz. Toch waren zij toen gevangenen, een gevankelijk weggevoerd volk. (Zach. 9 : 9) „Verheug u zeer, gij dochter Sions; juich, gij dochter Jeruzalems, zie uw koning zal u komen." En toch hadden zij in het geheel geen koning, maar zij waren in den kuil daar geen water in was; zij waren in dienstbaarheid. Zo ook in Jesaja 40, toen de wateren over hun hoofd gingen, wordt gesproken: „Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen, spreek naar het hart van Jeruzalem".
Wanneer de dag schoon is, en de geest overvloeit, en de wind in het westen is, dan kunnen wij allen zingen en vreugde bedrijven. Als God ieder uur van de dag wilde komen, en Zijn kinderen op Zijn knieën nemen, en hun hoofd in Zijn schoot leggen, zeggende: „Weent niet,

houdt u stil", dan zouden wij allen kunnen zingen, en ons verheugen en geloven; maar wij moeten een venster in onze gevangenis maken, en dag en nacht uitzien of de Bruidegom komt, en ons van te voren verblijden.
Wij zijn als dwazen, als gemelijke kinderen, wij ergeren ons aan onze Heere, evenals Jacob, en willen niet getroost worden. Onze Heere kan ons niet naar het wijnhuis getrokken krijgen om een beker der vertroosting op te nemen. Maar wij moeten leren om te zingen als God het ons gebiedt. Al was de winternacht nog zo donker, de gelovigen moeten zich altijd te voren verheugen. Daarom bedrijft vreugde, geliefden, want het zal nog dag worden, wanneer de bruiloftsdag is gekomen: (Luk. 6 : 23) „Verblijdt u in dien dag en zijt vrolijk", wanneer zij u haten en van uw gezelschap afscheiden. (Luk. 21 : 28) „Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is." Zij lieten hun hoofd hangen, maar het geloof moet zich verheugen in de hoop, dat er uitkomst zal komen.

Laat ons Hem heerlijkheid geven.
Aan blijdschap moet geen lof ontbreken. Helaas, wij verblijden ons in onszelf niet in God. Het is een bastaardvreugde, die genoten wordt zonder lof: (Ps. 33: 1, 2) „Gij rechtvaardigen, zingt vrolijk in den Heere; Looft den Heere met de harp". In 1 Thess. 5 : 16-18. voegt de Apostel deze bij elkander: „Verblijdt u allen tijd; bidt zonder ophouden; dankt God in alles". Het zou maar een saaie muziek zijn in de hemel, als de lof gemist werd van Hem, Die op den troon zit. Onze Heere krijgt dikwijls lege noten van ons in onze geestelijke blijdschap; wij verheugen ons, evenals in een ontbijt, om onze dwaze zinnen op te vrolijken, en zitten neder op onze blijdschap, en zitten er bij te temen; zo ook verongelijken wij onze Heere, wanneer onze blijdschap geen vrucht van dankzegging voortbrengt.
Het is niet genoeg om ons te verblijden, dat wij hopen in de ordinantiën een kus van Christus te krijgen, als wij niet daar komen, dat wij Hem een offerande van lof geven. Wij verheugen ons dikwijls in onszelf, en maken van Christus een klein kind om ermede te spelen, en er ons dwaas gevoel mede te voeden. Waren wij dankbaar en zetten wij al ons gevoel om in lof, wij zouden niet zoveel hongerige maaltijden hebben. Maar wat is de zaak? Waarom wordt ons geboden ons te verheugen en te verblijden? De Kerk spreekt haar woorden op goede grond. Waarom moeten wij verheugd zijn? Weet u niets beters dan dat? Hebben wij dan geen goede reden om ons te verheugen? Is niet de bruiloft des Lams gekomen? Dan is er niets, dat de Godvrezenden meer met blijdschap vervult, dan dat de bruiloftsdag is gekomen, en nabij is. Het is wel wat waard, dat de arme weduwe, de Kerk, zulk een rijke Man heeft getrouwd, "want de aarde is des Heeren, en hare volheid". U behoeft niet te vrezen, dat u gebrek zult hebben, of dat Christus schraal zal huishouden: „De bruiloft is gekomen"; dit ziet niet slechts op de verheerlijkten in de hemel, maar ook op de tijd wanneer God al Zijn beloften aan Zijn Kerk in Christus zal vervullen.
Indien u zegt: *was niet deze bruiloft des Lams te voren? Ja, was niet Christus van den beginne de Man van Zijn Kerk en haar Liefste?*
Ik antwoord: In Gods voornemen was Hij van eeuwigheid de Koning, Heere, en Man van Zijn Kerk. Maar wat het aangaan van het huwelijk betreft moeten wij weten, dat de Kerk lange tijd vóór het huwelijk werd aangezocht en gevrijd. Christus werd niet op het eerste gezicht verliefd, evenals Simson op zijn vrouw verliefd werd. Hij trouwde, om zo te zeggen, met bedachtzaamheid. Hij en Zijn Kerk worden in het gepredikte evangelie driemaal afgekondigd. Er zijn vergaderingen en besprekingen over de hoofdpunten van het verdrag, waarin Christus spreekt over Zijn eigen voortreffelijkheid, en over de waardij van de heerlijkheid van Zijn

Vader en vertelt welke woningen daar boven zijn. (Rom. 7:1) Zolang onze eerste man, de wet, leeft, trouwt Christus niet. Als u en de wereld elkander de hand nog geven, moet er eerst echtscheiding plaats hebben, anders zal Hij niet naar die kant van het huis zien waar u in woont. Voordat het hiertoe komt, namelijk, dat Hij haar neemt, heeft Christus drie reizen naar Zijn vrouw gemaakt.

1. Toen Hij in het vlees kwam vrijde Hij zondaren en bood Hij Zich aan de wereld aan.
2. Na Zijn hemelvaart maakt Hij een andere reis door Zijn Geest in Zijn dienaars, die het evangelie prediken. Zo zegt Paulus: „want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus."
3. Hij zal ten laatsten dage wederkomen, en het huwelijk voltrekken.

Ik verdenk een haastig huwelijk, dat het een schielijke wraak is; mannen en vrouwen vliegen tot Christus en stromen samen tot de ordinantiën, om met Hem te eten en te drinken, al vrijt Hij hen niet. Velen komen om Christus te nemen, die een andere man thuis hebben, de wereld en uw begeerlijkheden. Dat is vals spel; u moet ongetrouwd zijn, anders kunt u Hem niet huwen. Ik vraag u allen die heden hier zijt, of uw man, de wereld, gestorven is? Beproeft u, of u aan uw begeerlijkheden gestorven zijt, en of de zonde gedood werd. Anders moet u niet verwachten, dat Christus u Zich zal ondertrouwen. Indien u en de wereld even groot met elkaar bent als ooit te voren, dan zal ik niet geloven, dat Christus en u ondertrouwd zijn. Zij, die met Christus ondertrouwd zijn, weten wat het is neergeworpen, overwinterd en overzomerd, uitgebrand en uitgewassen te zijn. Zij kunnen u vertellen wat Gods toorn is, en wat een wonderlijke omwending de liefde van Christus moet maken: walging van de zonde, en alle andere dingen.

En Zijn vrouw heeft zichzelve bereid.

Hoe bereidt de Kerk, de vrouw des Lams, zichzelve? Dit wordt gezegd in Col. 1 : 12, dat het geschiedt door „het danken van de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht". Beantwoordt God hier niet duidelijk de waarheid, dat God trekt en wij lopen. Want God en wij komen niet samen tegen onze wil, zoals Simon het kruis van Christus onwillig droeg, of zoals de ezel van Bíleam sprak en niet wist wat hij sprak, of, zoals de leliën groeien en niet arbeiden, en toch beter bekleed zijn dan Salomo. Onze Heere heeft onze harten in Zijn hand, evenals een man, die voor het vuur staat, om te wringen en te werken zoals het hem behaagt, om iemand te brandmerken. Zo zet Hij het stempel op het hart des mensen, evenals het was dat ontvangt. Een steen zou het merk niet overnemen. De mens blaast de bazuin, maar al het geluid ontstaat door zijn blazen. Het schip zeilt, doch de stuurman doet de zeilen niet zwellen, maar de wind doet dat. Onze Heere begint en werkt op de wil en het hart, en verandert die en toont ons de voortreffelijkheid van onze nieuwe Man en Heere. En wanneer wij ons bereiden, volgen wij de reuk Zijner klederen. Als God trekt en u stil blijft staan; als God op u blaast, en slaat, en bewerkt, en u neerwerpt, maar u toch onder Zijn hand zo hard blijft als een rots of een steen, dan hebt ge uzelven niet bereid, en bent u niet met Christus ondertrouwd. O geliefden, bereidt u min of meer toe voor Hem! U moet veranderd worden en uw oude Adam afzweren, en uws vaders huis verlaten, uw daagse kleren afwerpen en een bruiloftskleed aandoen, en niet menen, dat Christus met uw oude vodden van kleren, uw begeerlijkheden, zal overeenkomen. Anderzijds zijn er velen, die horende, dat er een bereiding voor het huwelijk moet zijn, en dat zij niet in hun zonde en schuld tot Christus moeten komen, en die niet anders weten of Hij is toornig, - voornamelijk na een grote verstoting, - van ver blijven staan en Hem in het geheel niet zoeken, omdat zij niet bereid zijn. Het vrouw des Lams bereidt zichzelve.

Maar u zegt: 'Ik heb mijzelf niet bereid, ja, ik weet niet beter of ik ga in mijn schuld daarheen, ik zal in Zijn toorn worden verstoten. En daar zit u vast, als een schip op een zandbank, op vrezen en vertwijfelingen, en u kunt geen voet dichter bij Christus komen. Wat moeten dan onbereide zielen doen onder die vertwijfelingen, vooral als zij onder beschuldigingen liggen wegens onbeweende zonden, die Christus vertoornen?'
Ik zal trachten te beantwoorden, wat dezulken verontrust, en wat hen verhindert het in nederigheid aan te pakken en los te raken.
1. Zij zijn verontrust aangaande de natuur van Christus.
2. Aangaande hun volmacht om onbereid te komen.
3. Zij zijn verontrust wegens de duivel en de wet van God.
Wat Christus aangaat, zeggen zij: *Het is een nodeloze boodschap, zulk een onbereide ziel als ik ben, ik zal mijzelf toch niet verbeteren.*
Antwoord. Ga voorwaarts, zullen gesloten deuren u nog tegenhouden? U kunt er niet minder door worden dan u nu bent, het zal hoogstens vergeefse arbeid zijn.
Zegt u, *het is een nodeloze boodschap, ik kan mijzelf toch niet verbeteren.*
Ik antwoord : De luiaard antwoordt altijd voordat hij zijn boodschap gaat doen, de verontschuldiging van de brutale knecht is altijd wanneer hij gezonden wordt om een boodschap te doen: „Er is een leeuw op de straten". Doch, als u eens een geopende deur vond, en Christus u halfweg tegemoet kwam? Zo genadig handelde Christus ook met de verloren zoon.
Tegenwerping. *Ach, ik zie vuur en zwaard wanneer ik tot de deur kom; hoe zal ik kunnen ingaan?*
Antwoord. Maar als u eens door een verkeerden bril zag? Toe, wanneer het zondaren om Christus te doen is, komt Hij nooit met vuur en zwaard om hen weg te jagen. Het is slechts des duivels vuur en zwaard, wat u bevreesd maakt. Ik houd daar wel van, dat de duivel u tegenstaat. Maar al zou het zo zijn, dat Christus u donker aanziet, evenals Hij de Kanaänese vrouw deed, ga toch vooruit, het zijn lieflijke kolen, die een ziel branden, die het om Christus te doen is; dat vuur zal nooit uw dood zijn. Wanneer gemis van bereidheid iemand van Christus afhoudt, dan komt het van de duivel. De mensen nemen Christus aan om zich te verheffen, zij hebben zichzelf op het oog. Zij zijn trots en willen niet tot Christus gaan, voordat zij met Hem kunnen samenkomen, en genade kopen. Nee, u moet zonder geld gaan, dat is een betere markt. O, denkt u dat het een schande is dat u geheel van Christus afhankelijk bent?

2. *Ach, zegt een ziel, ik mis een volmacht; het is vermetelheid tot Christus te gaan met zulk een last van schuld als ik heb.*
Antwoord. Ik zeg, het is beide hoogmoed en vermetelheid als u wegblijft. Ik hoop, dat u niet op uzelf of op uw eigen kracht zult vertrouwen, anders zou u toch niet, zoals u doet, daarover klagen, dat u niet bereid bent. Leun maar op Christus en klaag dan niet, maar bent in uw komen tot Hem zo vermetel als u kunt, mits ge uzelven Hem niet waardig keurt. Het is geen vermetelheid, als u het ontblote zwaard van Christus aangrijpt, al zou het uw hand afsnijden.
Och, zegt een ziel, *u hebt mij nog niets verteld van een volmacht om onbereid op een toornige Christus aan te lopen.*
Antwoord. Wilt u een machtiging hebben? Hier is ze: ik verlang geen betere volmacht dan die van een bedelaar. De volmacht en machtiging voor een bedelaar is een kreupel been, een lamme hand, een hongerige buik, een naakte rug; dat is voor hem genoegzame reden en oorzaak. Ik zeg dan ook, dat u zo naar Hem hongert en verlangt. Nu, weet u dat u onbereid

bent? Dat is een kreupel been en een lamme arm, en een aanmerkelijke volmacht om tot Christus te gaan.
Maar ach, zegt een ziel, *ik heb geen belofte, ik heb het verbond niet om dat met mij te nemen; ik ben wegens gebrek aan geloof de belofte kwijtgeraakt.*
Antwoord. Het verbond is tweemaal geschreven. God heeft een afschrift, het voornaamste is in Zijn hand en gemoed, en u hebt een afschrift in uw hart. Indien u uw duplicaat hebt verloren, wat dan? Dan zegt Christus: 'Mijn afschrift is nog aanwezig'. Het bestaat niet hierin, dat u altijd zult geloven, zulk een verbond bestaat niet. Dat is een verbond, dat u zelf hebt gemaakt en niet Christus. Laat mij zulk een verbond eens zien, dat allen, die twijfelen en zeggen, dat zij niet bereid zijn voor Christus weg moeten blijven, en nooit tot Christus moeten komen voordat zij bereid zijn om te komen, en zich evenals het vrouw des Lams voor haar bruiloft hebben bereid.
Ja, zegt de ziel, *de volmacht is niet zeker. Hij die tot het avondmaal van de bruiloft des Lams komt zonder bruiloftskleed, en zo onbereid is als ik ben, heeft niet anders te wachten dan de hel en de buitenste duisternis.* (Matth. 22 : 12)
Antwoord. Die man was niet bekommerd hoe hij kwam, hij bekommerde zich om geen bruiloftskleed, hij hongerde niet naar Christus; hij miste die volmacht van een bedelaar, waarvan ik u sprak. Maar laat ons, met uw goedvinden, aldus redeneren: *u zegt, dat u niet bereid bent, en dat u veel mist wat u moet hebben, en u denkt, dat het de dood is, als u tot Christus gaat.* Maar ik zeg u, dat het de dood en wel de grootste dood van die twee is, dat u wegblijft! Een mens, die op leven en dood door zijn vijanden wordt achtervolgd en maar twee wegen heeft om er heen te vlieden, óf naar het vuur, óf naar het water, zal als hij wijs is, zich niet naar het vuur wenden, maar naar het water, waar hij misschien kan zwemmen. Uit het water is nog uitkomst voor hem te wachten; het water is de kleine dood, maar het vuur is de zekere dood. Steeds in de zonde te blijven en nooit tot Christus te komen is vuur. Kies dat nooit! Tot Christus te komen met een hongerend hart is de kleine dood. Hier is hoop van barmhartigheid, als u door die vermetelheid desnoods wilt sterven op de punt van het zwaard van Christus. Als u naar Christus verlangt en tot Hem komt, is bij Hem het leven.

3e. Wanneer de duivel en de wet u dagvaarden, toont hun dan het bloed van Christus, dat is Gods grootzegel. Het is verraad dat tegen te spreken. Als zij zeggen: u gelooft niet; antwoordt hun dan: *ik wanhoop ook niet.*

En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad.
Vanwaar komt deze bereiding? Het is de genadegift van God in Christus. Het is alles ten laste en op kosten van Christus. Het fijn lijnwaad is de gerechtigheid van Christus aan de heiligen toegerekend, een weefsel van Christus eigen maaksel. Het heeft Hem duur gekost, dat u het ooit zou mogen dragen: fluwelen, zijden kleren. Het zijn de kleren van koningen en parlementsleden, met goudgestikt. Niets is te vergelijken bij dit weefsel, dat uit de ingewanden en het hartebloed van Christus geweven is. Wij zijn Zijner onwaardig. Alles wat wij hier kunnen doen of zeggen is met een geleende tong.
Wanneer wij zeggen: Ja, zo neem ik Hem aan, dan geschiedt het met een geleende hand. Het geloof is niet onzer. Het is Gods gave, het fijne lijnwaad aan te doen. Dit alles getuigt, dat wij Christus onwaardig zijn. Als wij waardig waren, zou de geslachte Christus uw Man niet zijn. Christus is van het hoofd tot de voeten een Zaligmaker en Verlosser, geheel bestaande uit vrije genade, Die Zijn bloed, Zijn verdiensten en gerechtigheid aan Zijn Kerk geeft voor niemendal.

De mensen formeren zich een soort Christus van hun eigen maaksel. Het is niet Christus maar een afgod, een Christus, die geen mens wil aanzien, tenzij zij een samenkomst van heiligheid en rechtvaardigheid in zich hebben gekregen, doch dat is een Christus van uw eigen maaksel. De ware Christus, Die God aan de wereld heeft gegeven, wil met een bedelaar trouwen en met niemand anders. Dat is Zijn eer, dat Hij Zich gevangenen en gebondenen ondertrouwt hebben (Matth. 9 : 12). zondaren, die verloren zijn (Luk. 19 : 10). Armen en verminkten, kreupelen en blinden, de bedelaars en verachten der wereld (Luk. 14 : 21). De belasten (Matth. 11 : 28). De dorstigen en die geen geld hebben (Jes. 55 : 1). Zij, die ellendig, jammerlijk, arm, naakt en blind zijn (Openb. 3 : 17). De hinkende, verstoten Kerk (Micha 4 : 7).

Want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.
(1) Dat zijn de eigenschappen van het lijnwaad, dat de gerechtigheid, de volmaakte gehoorzaamheid, en het lijden van Christus is, dat het niet grof en rond gesponnen is. Er is geen vlek in. Christus gaf zoveel aan God als Hij eiste. De wet roept met haar ganse hart en ziel en kracht, en Christus antwoordt: (Ps. 40 : 9) „Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands". Christus geeft aan God een overlopende maat. Geen penning, die de zondaren God ontnemen, die niet tiendubbel door Christus wordt wedergegeven. De mens heeft gezondigd. God heeft nooit gezondigd. God zou nooit gekomen zijn, als wij niet hadden gezondigd, dan zou onze gerechtigheid marktwaarde hebben gehad, maar de onze is grof en rond gesponnen, en kan niet in vergelijking komen bij deze.
(2) Wat het lijden van Christus betreft, daar was geen gebrek in. Christus stond stil, nooit knipperde Hij met Zijn ogen of trachtte Hij Zijn hoofd terug te trekken. Nooit deed Hij iets om een slag mis te lopen, Hij wilde geen slag afweren. (Jes. 50 : 6) „Ik geef Mijn rug dengenen, die Mij slaan, en Mijn wangen dengenen, die Mij het haar uitplukken". Onze dierbare Verlosser was zoals er geen anderen zijn. Er zijn er niet veel, die een rechtszaak met hun wil verliezen, maar Christus was tevreden, dat een vonnis tegen Hem werd uitgesproken, en dat de wet Hem aangreep. Hij nam voor te betalen en Zich niet te vertellen of te misrekenen. Hij ontving gewillig de slagen, totdat God zeide, dat het genoeg was, dat het volbracht is. Zo zal Zijn gerechtigheid ons een goede dienst bewijzen, want zij is rein, blinkend en fijn. Wanneer u dan dit fijne lijnwaad hebt aangedaan, houdt het rein en wit. Laat geen vuil op de gerechtigheid van Christus spatten. Zijt heilig, gelijk Hij heilig is". Wij zijn allen geneigd onze nieuwe kleren vuil te maken nadat wij ze hebben aangedaan. Ezechiël moet een waarschuwend woord hebben: (Ezech. 3: 8) „Mensenkind, wees gij niet wederspannig, gelijk dat wederspannig huis". (Jes. 8:11) „De Heere onderwees mij van niet te wandelen op de weg dezes volks." Wanneer wij dit fijn lijnwaad hebben aangedaan worden verzoekingen, des duivels honden, tegen ons losgelaten om onze klederen vaneen te scheuren. De wereld is een rokerige kamer, een vuil huis. Wat zijn boosaardigheid, hoogmoed, liefde tot de wereld, zorgeloosheid en gierigheid anders dan de berookte muren waarvan wij ons ver moeten houden?

En hij zeide tot mij: Schrijf: Zalig zijn zij, die geroepen zijn.
Wat door God geschreven is staat vast, het is vast besloten. De gelukzaligheid der heiligen rust op: Hij heeft het gezegd, en meer niet. God heeft uw hemel en uw gelukzaligheid in Zijn boek geschreven, indien u tot het avondmaal van de bruiloft des Lams bent geroepen. Gelijk de hel der goddelozen door God geboekt, en opgeschreven en onder Zijn schatten verzegeld is, zo is ook wrake voor hen opgelegd.
O gelovigen, „Verblijdt u en bedrijft vreugde." Uw zaligheid is onder het rijkszegel doorgegaan, dit Testament is met het bloed van Christus bevestigd.

Zegt u: *het testament is bevestigd, maar mijn naam staat er niet in.*
Ik antwoord : Noch de naam van Abraham, noch die van David staan er in, nochtans is het vast genoeg. Een vader laat een erfenis na, om onder zijn kinderen gelijk verdeeld te worden, elk hunner heeft anders niet te doen dan te bewijzen, dat hij een kind is, dan ontvangt hij zijn deel van de erfenis. Wij dwalen dikwijls in ons toepassen, hetzij van de beloften, of van de bedreigingen. U trekt Gods deel in twijfel, of Christus voor u is gestorven en u heeft liefgehad. Maakt uw eigen deel vast en wees dan niet bevreesd voor Gods deel.
Vraagt u, *voor wie Christus is gestorven ?*
Ik antwoord: Voor allen, die op de Heere steunen, wie zij ook zijn. Haal dit altijd naar u toe, totdat Christus tot u zegt: *Ik ben voor u gestorven.* Een touw wordt in een diepe put neergelaten om u op te halen en nog honderd anderen met u. Indien u disputeert: Is het touw wel voor mij neergelaten? Dan zal ik u zeggen hoe u die twijfeling moet beantwoorden. Grijpt het touw en houdt het vast om uws levens wil, en dan is er geen twijfel aan, dat het voor u wordt neergelaten. Indien u de aanbieding aanneemt, wantrouwt dan Zijn goedwilligheid niet, maar tast toe. De goedwilligheid van Christus zal niet vragen, tot wie u behoort. En als Hij het vraagt, zegt dan: *ik ben de Uwe.* Als Hij het ontkent, wees dan nederig en verbeidt het. De namen van Kaïn en Judas staan niet in het zesde gebod geschreven. Zij hebben geen recht op Zijn beloften, doch zij hebben recht op Zijn bedreigingen tegen doodslagers.
Vraagt u of Christus voor u gestorven is? Hij antwoordt u met een wedervraag? Zou u voor Hem willen sterven? Of sterft u van liefde tot Hem? Dat beantwoordt uw vraag! Zondaren zijn als een aantal mensen, die tussen leven en dood in de zee zwemmen. Christus en Zijn verdiensten zijn als een sterke boot waarin een man, die zijn armen uitsteekt en hen een voor een optrekt, en roept: geeft mij je hand! Zó dringt Hij aan om hen binnen te laten halen.

Zalig zijn zij, die geroepen zijn.
Dan zijn allen die Zijn woord gehoorzamen zalig. Wij zijn uitgezonden om u te roepen, en uit te roepen: 'Onze Heere, de Zoon des Konings, zal trouwen, komt tot de bruiloft en brengt al uwe beste kleren mee.' Doch velen zijn geroepen, die niet geroepen willen worden. Die roeping wordt hier niet bedoeld: (Spr. 1 : 24) „Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt". Noch die, waarvan geschreven staat: „Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren". Er is onderscheid tussen de uitwendige en de inwendige roeping.
Ten eerste. In de personen. Geen worden geroepen dan de vrienden van de Bruidegom, die uit het huis van Christus zijn gekomen, en nauw aan Hem verwant zijn. Vreemdelingen en bastaarden van het huis krijgen slechts één woord. Daarom is die roeping, die tot de heiligen geschiedt, een roeping bij hun namen, evenals toen God Abraham riep, die zei: „Hier ben ik". De vrienden van de Bruidegom horen een stem in hun harten, alsof God hen bij hun namen geroepen had. De overigen worden geroepen maar gehoorzamen de Koning niet. Zij horen een stem in de lucht klinken als van ver. Spreek iemand over een erfenis in Spanje, hij hoort het maar hoort het toch niet. De verworpene hoort over de roeping Gods spreken, alsof u met hem sprak over voetballen of over een kleinigheid. Maar spreek iemand over zijn erfenis en hoe hij heer zal worden van alles, dat gaat hem na aan zijn hart.
Ten tweede. De inwendige roeping gaat voet voor voet met het besluit der verkiezing: (Rom. 8 : 30) „Die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen". De inwendige roeping is meer dan een woord. Het is een woord met een pijl, die in het hart wordt geschoten, of een slag op de ziel, zodat zij zich aan Christus moeten overgeven, en gevangen worden naar Zijn wil. (Joh. 10 : 16) „Ik heb nog andere schapen, die moet Ik ook toebrengen". Ik moet hen

hebben, het kost wat het wil. Indien zij onwillig zijn zullen zij gewillig worden gemaakt. De goddelozen lopen weg met een van de pijlen van Christus in hen, die hen getroffen heeft, evenals een wild dier met een werpspies. Maar indien hij met volle kracht door Christus wordt afgeschoten, gaat hij door tot op het been. Indien hij alleen wat bloed uithaalt en een wond in de huid maakt, dan valt de pijl er uit en de wond gaat weer dicht. Er is een greep, die *de greep van de Middelaar* wordt genoemd: (Joh. 12 : 32) „En Ik, wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken". Niemand kan Hem weerstaan, als hij eenmaal een slag van Hem, en een wond in zijn ziel met een van de pijlen van Christus heeft gekregen. Zo werd Paulus niet tot dit avondmaal geroepen voordat hij blind was en drie dagen vastte. Zo lezen wij in Zach. 12 : 10: „Zij zullen Mij aanschouwen Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enigen zoon." Zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams zijn voor eeuwig zalig. Tot de bruiloft geroepen te zijn is weggeschonken te zijn krachtens belofte, en voor het huwelijk besproken te zijn. En wanneer de overeenkomst getekend is, en de vrouw haar eed, hand en belofte aan haar man geeft, wanneer zij voor God hem de hand gegeven en aan hem verbonden is, kan zij niet eerlijk blijven als ze met een andere man een huwelijk aangaat. Zoals volgens de wet het laatste testament van kracht is, zo is het ook wanneer wij onze namen aan onze Man Christus hebben gegeven. Het is niet eerlijk dat wij onze liefde weer aan andere minnaars geven. Met twee te trouwen is snood bedrog en ontrouw. Bent u tevreden, dat Christus uw eerste liefde krijgt en dat u met Hem gaat vóór een ander? Allen, die tot de bruiloft geroepen zijn moeten kuis wezen en steeds aan een blik van hun Man Christus denken, Die de eerste belofte van hen kreeg. Hij spreekt een taal, die lieflijker is dan alle talen. Een eerlijk koopman, die de eerste koop met u gesloten heeft zal u voor een stuiver meer niet bedriegen. Nu, wanneer alles geschied is, kunnen de duivel en de wereld niet meer bieden dan onze Heere Jezus Christus. Kunnen zij meer bieden dan de hemel, of Christus, of God? Velen, nadat zij hun hand in het verbond aan Christus hebben gegeven, worden door de wereld bekoord, voordat Christus ooit kan komen om weer aanspraak op hen te maken.

En Zijn vrouw heeft zichzelve bereid.
(Er wordt niet gezegd het Lam heeft Zichzelven bereid). De bruiloft houdt aan de zijde van Christus nooit op. Het is lang geleden, dat Hij stierf en weer uit de dood opstond en in Zijn heerlijkheid inging. Maar het vrouw is grillig en moeilijk over te halen. De reden waarom de laatste bruiloftsdag wordt uitgesteld is, omdat God niet wil, dat een van de Zijnen omkome of verloren ga. Verlang naar de huwelijksdag. Roep: „Kom Heere Jezus". Maar als uw lusten niet onderworpen zijn, en u toch in de hemel wil komen ... nee, laat het lichaam der zonde en de wereld gekruisigd worden en houd uw bruiloftskleed gereed zijn, want aan de zijde van Christus is er geen stilstand. De woningen zijn gereed. U verzoekt Hem, dat Hij spoedig moge komen? O, Hij kan u verzoeken meer haast te maken, want Hij loopt, maar u kruipt op uw gemak. U gaat moeizaam uit de wereld, evenals Lot uit Sodom ging. Gaat elke dag wat op uw reis vooruit, en u en Hij zullen elkaar ontmoeten. Maar u staat stil en slaapt, u bent als een dronkaard. Wij zijn al lang genoeg hier in de herberg. Toch blijft u steeds zitten en drinkt maar voort. Ons is niet gezegd, dat de bruiloft zou komen, wanneer wij die zoeken. Een groot deel van ons bruiloftskleed is nog niet gereed.

Het avondmaal van de bruiloft des Lams.
Evangeliebeloften en goedertierenheden worden *een bruiloftsavondmaal* genoemd. God noemt geen koper en goud, maar Hij noemt welgelukzaligheid in Christus een avondmaal, een bruiloftsavondmaal, waarin voor genot en vrolijkheid alle genoegens zijn, die het gehoor en de smaak kunnen strelen. Het is een avondmaal, waarna de zachtmoedigen rust en een nachtelijke slaap krijgen. Want de heiligen hebben menig schraal middagmaal in deze wereld. Vermaken, het kaf dat de zwijnen eten, zijn de draf van de duivel. (Hebr. 11: 25) „Voor een tijd de genietingen der zonde te hebben". Zij hebben gedurende de langen zomerdag veel zware arbeid en inspanning. Maar hierin is hun welgelukzaligheid gelegen, dat zij weten wat een hartig maal eten in de avond is, en wat het is te rusten in de schoot van hun liefste Christus. Na dit avondmaal is er zulk een zware arbeid en moeite niet als na het middagmaal. De mensen hebben geen rust, maar zijn vermoeid en belast, totdat Christus en zij elkaar ontmoeten. Zij zijn altijd onder het juk van de duivel, totdat Christus hen losmaakt. (Hab. 2: 13) „Ziet, is het niet van de Heere der heirscharen, dat de volkeren arbeiden ten vure, en de lieden zich vermoeien tevergeefs?" (Jer. 2 : 20) „Ik heb vanouds uw juk verbroken, en uwe banden verscheurd". Gods volk was in het juk van de satan, en onder afschuwelijke slavernij in Egypte, totdat het avondmaal kwam en zij enige rust en wat slaap kregen. De duivel heeft de mensen het juk opgelegd om te ploegen. Voordeel, vermaak en eer zijn zijne ijzeren prikkels. Bíleam hoort van goud en eer, Judas van geld en zij trekken zwetende de voren. Ook lopen de kinderen Gods onder het juk totdat God hen losmaakt en verlicht, en hen tot Zijn avondmaal roept. Dan rusten zij van de zware arbeid van hun lange zomerdag. U verwondert u als u ziet hoe de goddelozen zo'n goede sier kunnen maken en de vermaken kunnen inzwelgen. U verbaast u hier over de voorzienigheid, wanneer u ziet hoe zij die God vrezen in moeite verkeren. Maar de verworpenen worden niet geroepen tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. Verwondert u niet, dat God een gulzige hond een been geeft. En zo is de wereld voor hun inderdaad. Als zij er de buik vol van hebben, zullen zij niettegenstaande dat alles, ten slotte in smart neerliggen, zonder het avondmaal van de bruiloft te smaken.

En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.
De engelen hebben in den beginne een goede smaak van Christus gekregen, en hebben iets vernomen, dat zij nooit geweten zouden hebben, als de mens niet gevallen was. Hoewel zij maar aanschouwers zijn en niet zoals wij van het avondmaal eten, toch verspreidt het vlees van Christus wanneer het op tafel komt een goeden geur, en zij verlustigen zich, als zij iets van Christus horen dat ze tevoren niet wisten. Indien zij zeggen, dat Gods Woord getrouw en waarachtig is, hebben wij nog veel meer reden dat te zeggen. Al de gerechten van het avondmaal zijn voor ons: „Zijn vlees is waarlijk spijs, en Zijn bloed is waarlijk drank" voor ons.
U zegt: zullen niet alle mensen dat zeggen, zowel als de engelen? Zou iemand ontkennen, dat de woorden en gezegden Gods waarachtig zijn? Men zou denken, dat de mensen zich zouden schamen God in Zijn aangezicht voor een leugenaar uit te maken.
Antwoord. Het is waar, over het algemeen zeggen wij, dat Gods woorden waarachtig zijn, doch wanneer het op de praktijk aankomt staan wij er niet voor, Hem in Zijn aangezicht voor een leugenaar uit te maken. Evenals boogschutters, die op het doel richten, terwijl ten slotte de boog breekt, en de pijl voor hun voeten valt. Zo zeggen wij, dat het Woord goed is zolang de consciëntie zich met algemeenheden bezig houdt en honderd mijlen van het Woord af is. Maar wanneer het Woord nabij is, om ons te gebieden, onze begeerlijkheden te bedwingen, en onze wil te verloochenen, dan doen wij evenals de consciëntie van Jerobeam, die zich van de boeien losmaakte, toen het hem toescheen, dat het Woord van God hem van zijn koninkrijk

zou beroven. Onze consciëntie gaat over het algemeen met het Woord mee, Maar als het onze grillige humeuren ontmoet, of tegen Herodes in gaat, dan schreeuwen en klagen wij evenals hij deed. Wanneer onze begeerlijkheden oprijzen, en het Woord onze consciëntie bindt, dan geeft zij de Heere schone woorden, evenals een vleiende vriend, of een wellustige knecht, die nooit te vinden is, wanneer men met het zevende gebod handgemeen wordt. Als dat om worstelen roept, dan spreekt hij een andere taal. Het gemoed of onze geest is als een rechter, die altijd recht doet, totdat die verkeerde raad krijgt, en dan loopt het nooit goed af. Het gemoed oordeelt van ver recht over Gods Woord, maar als de lust binnenkomt als een slechte raadgeefster, neemt die de consciëntie bij de neus. Wanneer het op de praktijk aankomt is de lust de kwade buurman van de consciëntie, evenals de raadgevers van Jerobeam, die hem tot zijn schade verkeerd leidden.

2. En ik viel neder voor zijn voeten om hem te aanbidden.
Wij lezen van zeer weinig fouten van Johannes: hij viel tweemaal in afgoderij, het er in onbedachtzaamheid voor houdend, dat een engel méér dan een engel was. Ongetwijfeld veronderstelde hij, dat hij zijn aanbidding tot God richtte. Maar daar hij zijn hart teveel deed overhellen om een schepsel te bewonderen en eerbied te bewijzen, gleed hij uit toen hij zo verzot was op de middelen. Merkt op, dat nederigheid in het vuur der liefde in onze harten kan insluipen, en dat de duivel ons daarmee kan bedriegen. Afgoderij drong met een lieflijke vermomming tot Johannes door. Hij verwelkomde haar als de dienst van God. Onze harten en de satan werken elkander in de hand. Omdat wij niet met God raadplegen gaan onze harten zo ver door in de zonde genoegen te doen, en de afgoderij te bedekken. Doch laten de mensen de afgoderij met al het heilige water van Rome afwassen, zij heeft altijd een zwart vel. Velen gaan verder door in de afgoderij dan Johannes. Saul wilde David niet zelf doden, hoewel hij er niet om gaf, dat het gebeurde, maar hij gaf hem over in de hand der Filistijnen. De zonde, voornamelijk grove zonden, hebben een bloederig zwart aangezicht, zodat de mensen een masker moeten aandoen, voordat zij ze kussen. De mensen menen hun consciëntie te bedriegen door enige omstandigheden om te draaien. De Kolossenzen aanbaden engelen, maar zij deden het onder voorwendsel van nederigheid. Israël zwoer, dat zij hun dochters niet aan de Benjaminieten zouden geven. Maar wat deden zij? Zij geboden hun, dat zij op een danspartij hun dochters zouden schaken, en zo doen zij hun consciëntie struikelen. De zonde kan de ene deur uitgaan, wanneer de consciëntie haar verdoemt, en zij komt weer binnensluipen in een nieuw kleed. Die zelfde zonde deed Pilatus. Hij wees een moord af door zijn handen te wassen, en zeide, dat hij vrij was van het bloed van Christus. Maar hij bepleisterde zijn moord met te zeggen, dat het volk de oorzaak was van hetgeen hij deed. Zo zijn er velen, die geen bezwaar maken om te zweren, als zij zelfs de waarheid bezweren. De mensen zouden gaarne de wet van God bedriegen. Indien ijdelheid in de kleding de naam van hoogmoed maar niet draagt, en zij aanprijzen wat de mode wordt genoemd, wordt er geen bezwaar tegen gemaakt. Doch als uw kleding trots is kan uw hart niet nederig zijn. Indien de bedrieger zijn consciëntie kan verkrachten, en winst kan maken door de overtreding van het achtste gebod, als hij kan zeggen: 'de koop is toch bij daglicht gesloten, u kon zien wat u kocht', dan meent hij, dat hij vrij uitgaat. Maar hoort wat in Jer. 2 : 22 staat: „Al wiescht gij u met salpeter, en naamt gij veel zeep, zo is toch uw ongerechtigheid voor Mijn aangezicht getekend". Hoe komt het, dat wij niet eerlijk leren handelen met Gods wetten? Helaas! Wij behandelen de Almachtige als een kind, wekken Zijn toorn op, en dan schepen wij Hem af met schone woorden.

Johannes zag in zijn godsvrucht te hoog op tegen het werktuig, dat God gebruikte, in zijn arbeid om God te danken voor het aangename nieuws, dat hij gehoord had. Het is een algemeen opkomend gebrek in velen, dat zij meer aan sommige weduwen geven, dan hun verschuldigd is. Onder de Hebreeën waren er die Mozes de plaats gaven van een Hogepriester. In Korinthe waren er, die zeiden: er is geen prediker zoals Paulus. Een ander zegt: ik beschouw Apollos als beter. En weer een ander zegt: naar mijn oordeel is Cefas, Petrus, de beste van allen. Wat zijn de dienaren anders dan aarden vaten, waarin de hemelse schatten worden gedragen?

Indien zij getrouw zijn, zullen zij eveneens doen als Johannes de Dooper, toen het volk hem hulde wilde betuigen en hem voor de Christus hield. Hij legde getuigenis af, dat „hij de Christus niet was, dat hij niet waardig was de riem van Zijn schoenen te ontbinden. Noem niemand 'Rabbi'. God is getuige, dat de dienaars begeren, dat u van hen afziet, en zij u naar Christus zenden. Zij zijn slechts de vrienden van de Bruidegom, die u de minnebrieven van uw Man overbrengen.

Doch wie het ook is, die ze overbrengt, ik zou niet graag de leraars bij mysteries vergelijken, opdat God niet getergd worde het licht van die arme man uit te blazen. U weet, dat een uitgeblazen kaars een onaangename reuk geeft. Zij dragen slechts de bazuin, de Geest blaast. U moet niet zo verzot zijn op een mens. Zult u uw liefde aan een afgod verspillen? Er is één Christus Jezus, geeft Hem uw ganse hart. Hebt Hem lief, en hebt Hem meer lief, totdat u vermoeid bent van in Zijn liefde te dolen. Pas op, dat u de Heere niet beweegt de leraar de gaven te ontnemen. De duivel kan vreemd vuur werpen in de ijver van het volk en veroorzaken, dat zij een god maken van een mens, van wie niet veel goeds zou overblijven als hij gezift werd. Is er aan de tong van de ene meer troost verbonden dan aan die van een ander? De ezel van Bileam deed eens een preek, die voor de verkeerde een les had kunnen zijn.

Vrienden, gebruikt het voedsel, dat God u geeft, wie het ook opdient. Helaas! dat er leraars zijn, die door hun goddeloos leven de spijze, die God geeft, vermorsen, zodat de kinderen er van grillen. Wie zou hebben kunnen geloven, dat Johannes tot afgoderij kon vervallen, toen hij in gezelschap van een engel, en in de geest verrukt was, en Christus zich zo heerlijk aan hem openbaarde en zulke aangename overwinningen over de Antichrist bekend maakte, en zijn hart zo goed gesteld was om God te prijzen? De duivel en de zonde liggen dan ook op de loer om ons te verstrikken, al waren wij, evenals Johannes, in het gezelschap van een engel. Deze wereld is een groot bos, en aan de wortel van elke boom en in ieder kreupelbosje ligt een slang. Het is dan ook nodig, dat wij nauw letten op al onze voetstappen naar de hemel en zien of wij goed of verkeerd gaan.

Wanneer wij ons in God verblijden kan de duivel ons misleiden. Petrus dacht, dat hij een nederig mens was, toen hij tot Christus zeide, dat Hij hem nooit de voeten zou wassen. Maar hij was duivels nederig onder het bidden, lezen, horen en avondmaal houden. Verzoekingen liggen vlakbij. De satan kwam in de dagen van Job voor de Heere om hem aan te klagen. Denkt u dat de duivel niet even vrijpostig is, als hij ooit geweest is? Denkt u dat hij niet aan de avondmaalstafel durft komen? De duivel voer in Judas toen hij met Christus aan de tafel zat. De duivel is bij de voornaamste gerechten van Christus geweest, en hij ligt op de loer om in de ziel van elke gelovige in te gaan. De wereld is als een wijde zee vol netten en vislijnen. De duivel heeft door de ganse wereld zijn lijnen uitgelegd. Waar u ook gaat, zij is overal vol voetangels en klemmen.

Johannes werd hier in een ogenblik gevangen met afgoderij. David wordt in een oogopslag gevangen met overspel. Hoe nodig is het, dat wij bidden: „Leid ons niet in verzoeking", en dat wij niet zonder onze wapenrusting en zonder Christus bij ons te hebben door de legerplaats

van de duivel gaan. In alles wat wij doen vliegen de pijlen en kogels van de satan ons om de oren. Wij wonen hier naast slechte buren, de duivel en zijn verzoekingen zijn vlak bij ons. O, laten wij ons hoeden voor iemand, die bij ons is in het heiligste werk, dat wij kunnen verrichten.

Zie, dat gij dat niet doet, ik ben uw mededienstknecht en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben; aanbid God.
De engelen willen niets hebben van de ere, die God toekomt. Allen, die gaven of licht hebben, zullen arbeiden om te maken, dat onze Heere Zijn eer krijgt. Wanneer dat Beest toeliet, dat de mensen op hun knieën vielen om hem te aanbidden en namen te geven, die alleen Christus toekomen, kunnen wij daaraan weten welke geest in hem was. Die mens, die het dichtst nabij God is, wil, dat God alleen alle eer wordt gegeven. God en wij moeten niet elk de helft van Zijn eer hebben. De Roomsen zeggen, dat zij God de eer geven, maar dat zij terloops ook voor de beelden moeten knielen. Is het niet onze plicht, dat wij nabij God blijven, om Zijn weg te houden? Genade kan ons goed verzadigen, heerlijkheid is een bijzonder gerecht, niemand kan daarin tot Christus zeggen: de helft komt mij toe. Cornelius viel aan de voeten van Petrus en aanbad hem, maar hij verhinderde het hem. Waar een schepsel tussen God en ons is, dat God voorstelt, riekt het naar afgoderij, als wij er een knie voor buigen. Al is het, dat onze aanbidding tot God gericht is. Wij hebben een jaloerse Man. Indien u de knie voor een schepsel buigt, en zegt, dat u het voor Christus doet, dat is alsof een vrouw zich voor een vreemde minnaar in het stof zou buigen, en dan zou zeggen: God weet, dat mijn hart naar mijn man uitgaat. Afgoderij kan afgoderij zijn al is het, dat men geen afgoderij bedoelt in het aanbidden van het schepsel.
Zij, die zeggen, dat Johannes van plan was de engel te aanbidden, hebben de plaats niet goed overwogen. Johannes richtte zoowel zijn inwendige aanbidding als het buigen van zijn knieën tot God. Hij hield de engel voor God, anders zou de bestraffing van de engel: „ik ben uw mededienstknecht" niet de minste waarde hebben gehad. Toch wordt hij berispt wegens afgoderij omdat hij zijn knieën boog voor een engel. Cornelius had geen voornemen Petrus te geven wat hij aan God verschuldigd was. Hij wist, daar het hem gezegd was, dat Petrus een mens was, en toch was hij van plan, om der wille van zijn Meester en van het evangelie, zijn knieën voor hem te buigen. Waarom Petrus, toen hij aan zijn voeten viel en aanbad, hem oprichtte, en hem berispende zeide: 'Sta op, ik ben ook zelf een mens.'

De getuigenis van Jezus is de geest der profetie.
Dit is de getuigenis van Christus, die van de Geest van Christus komt, Die de toekomende dingen openbaart. Gelijk de dienaars getuigen voor Christus zijn, zo moeten zij ook zien en horen, anders kunnen zij geen getuigenis geven op de consciënties der mensen. Zij moeten de Geest hebben, die Johannes had, namelijk de Geest der waarheid Die van de Vader uitgaat, Die van Christus zal getuigen. (1 Cor. 12 : 3) „Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest". Dit zal hun zeggen, of zij met recht *dienaars van Christus* worden genoemd. Indien zij de Geest missen blazen zij niet met de bazuin, maar met ramshoornen.
Ik zal het hierbij laten. Amen.